

Arrest

nr. 247 275 van 12 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 augustus 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 5 december 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische moeder. Zij werd in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 19 november 2015 werd de verzoekende partij aangehouden omwille van poging tot moord.

Op 15 februari 2018 werd de verzoekende partij door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 jaar omwille van voornoemde poging tot moord.

Op 15 mei 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in om een duurzaam verblijfsrecht te verkrijgen in functie van haar moeder.

Op 4 augustus 2020, met kennisgeving op 6 augustus 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24).

Op 5 augustus 2020, met kennisgeving op 6 augustus 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mijnheer,

naam : M. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1957

geboorteplaats: Erevan

nationaliteit : Armenië

Krachtens artikel 44bis§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 06.10.2009 diende u een asielaanvraag in. U verklaarde voor de asielinstanties dat u op 28.09.2009 in België aangekomen was. Op 09.06.2010 werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna : CGVS) een beslissing tot "Weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus" genomen. Op 09.07.2010 diende u een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : RVV) tegen de beslissing van het CGVS.

Op 12.11.2010 diende u een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980" in. Op 04.01.2011 werd de aanvraag 9ter d.d. 12.11.2010 ontvankelijk verklaard en werden instructies gegeven aan de stad Sambreville om u in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op 11.04.2011 bevestigde de RVV de beslissing tot "Weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus" die het CGVS op 09.06.2010 nam inzake uw asielaanvraag.

Op 09.09.2011 werd de aanvraag 9ter d.d. 12.11.2010 ongegrond verklaard, deze beslissing werd u betekend op 10.10.2011.

Op 21.09.2011 werd een bevel om het grondgebied (hierna: BGV) binnen de 7 dagen te verlaten afgegeven.

Op 28.09.2011 diende u een beroep in bij de RVV tegen het BGV d.d. 21.09.2011.

Op 05.10.2011 startte de gemeente Heusden Zolder de Seforprocedure op, in het kader van de toepassing van de omzendbrief van 10.06.2011. Er werden gesprekken aangevat om uw terugkeer naar Armenië voor te bereiden.

Op 26.10.2011 diende u voor de tweede maal een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980". Op 28.10.2011 diende u een beroep in tegen de ongegrondheidsbeslissing d.d. 09.09.2011 van uw aanvraag 9ter d.d. 12.11.2010. Op 26.04.2016 werd dit beroep door de RW verworpen.

Op 17.11.2011 diende u te Heusden-Zolder een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980" in. Deze aanvraag werd na twee negatieve woonstcontroles niet in overweging genomen door de gemeente (bijlage 40).

Op 29.12.2011 (+ aanvullingen) diende u een nogmaals een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980". Op 08.03.2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. (Niet betekend want verhuisd uit l'Eglise.)

Op 13.01.2012 diende u wederom een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980" in te Heusden-Zolder.

Op 20.01.2012 werd uw aanvraag 9ter d.d. 26.10.2011 onontvankelijk verklaard, beslissing die u betekend werd op 19.03.2012.

Op 02.02.2012 werd op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken door de politie van Heusden Zolder een adrescontrole uitgevoerd om na te gaan of u gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied d.d.21.09.2011 te verlaten. Niettegenstaande u toen thuis was met uw familie weigerde u de deur van uw woning te openen nadat de politie meermaals had aangebeld.

Op 24.02.2012 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in. Op 26.04.2012 nam het CGVS een beslissing 'Weigering van het vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus'. Op 26.05.2012 diende u een beroep in bij de RVV tegen de beslissing van het CGVS.

Op 07.06.2012 stelde de RVV vast dat u afstand deed van het beroep dat u op 28.09.2011 indiende tegen het BGV d.d. 21.09.2011.

Op 17.12.2012 bevestigde de RVV de beslissing tot 'Weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus' die het CGVS op 26.04.2012 nam inzake uw asielaanvraag.

Op 28.12.2012 diende u voor de derde maal een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980". Op 04.03.2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 08.03.2013 werd de "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis" die u ingediend had op 13.01.2012 onontvankelijk verklaard. De beslissing kon door de gemeente niet betekend worden.

Op 02.04.2013 werd u de onontvankelijkheidsbeslissing d.d.04.03.2013 inzake uw aanvraag 9ter betekend.

Op 16.04.2013 werd de onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 13.01.2012 inzake uw aanvraag 9bis aan uw advocaat overgemaakt.

Op 05.12.2013 diende u een "Aanvraag voor een verblijfskaart van een familie van een burger van de Europese unie" (Bijlage 19 ter) in, in functie van uw moeder GAZARYAN Zina (geboren op 08.05.1937 te Armenië, Belgische nationaliteit sinds 26.08.2013). De bijlage 19ter werd niet binnen de 6 maanden behandeld en u werd op 18.06.2014 in het bezit gesteld van een F kaart.

Op 19.11.2015 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Hasselt omwille van poging tot misdaad, moord.

Op 15.02.2018 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan gepoogd te hebben, opzettelijk met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te doden. Feiten gepleegd op 18.11.2015.

Op 15.05.2020 werd voor u een "Aanvraag om duurzaam verblijf" (bijlage 22) ingediend bij de gemeente Heusden Zolder. Op 04.08.2020 werd een "Beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf" (bijlage 24) genomen daar u niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 42 quinquies van de wet van 15.01.1980 noch aan de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater; §3 of 4 of §1, tweede lid, of art. 42 sexies.

De feiten die u gepleegd heeft zijn bijzonder ernstig. Uit de omstandigheden die tot uw veroordeling hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Omdat u dacht dat uw vrouw een buitenechtelijke relatie had met de man van de uitbaatster van het café waar uw echtgenote als poetsvrouw werkte, heeft u gepoogd de man te

vermoorden met een mes. U stak de autoband van het slachtoffer stuk zodat hij deze moest vervangen. Bij deze handeling viel u hem langs achter aan waarbij u hem een messteek in de buik gaf. Er volgde een worsteling en het slachtoffer kreeg nog verschillende messteken in beide schouders en twee in het dijbeen. Hij riep een voorbijganger om hulp maar hij kon u tenslotte niet tegenhouden. Door de schermutselingen verloor u uw vermomming nl een muts en een bril waardoor het slachtoffer u herkende. U heeft weloverwogen de beslissing genomen om het slachtoffer te doden. Daartoe plande u een situatie waarbij uw toekomstig slachtoffer niet kon ontkomen (door het vervangen van de band) zodat u gewapend met een mes kon toeslaan. U gebruikte een dodelijk wapen nl een groot keukenmes, toen u doelgericht uithaalde naar de buikstreek, een vitale lichaamszone, van het slachtoffer. De kracht en het aantal toegebrachte steekwonden laten geen twijfel bestaan over uw bedoelingen om te doden. U slaagde niet in uw opzet om redenen onafhankelijk van uw wil, met name de confrontatie met de postuur van uw slachtoffer, een stevig gebouwde militair, de aanwezigheid van een getuige die trachtte tussenbeide te komen waardoor u in uw actie gestoord werd alsook omdat een andere getuige de hulpdiensten en politie verwittigde en deze tijdig ter plaatse kwamen om het slachtoffer hulp te bieden. Het slachtoffer werd levensbedreigend gewond op de spoedgevallendienst opgenomen.

Dezelfde dag gaf u zichzelf aan bij de politiediensten te Kortrijk. Een dag later, bij de onderzoeksrechter, verklaarde u : "Ik vind het spijtig dat hij niet dood is. Ik zal het dadelijk verder afmaken. Ik had de bedoeling hem te doden. Ik herhaal dat ik deze bedoeling had. Hij heeft mij al geestelijk vermoord, samen met mijn vrouw. Hij had een relatie met mijn vrouw. Ik vraag dat onderzoek zou gebeuren, naar het GSM verkeer tussen JJ en mijn vrouw ..."

Gedreven door het (waan)idee dat uw vrouw u bedroog, heeft u het plan opgevat om uw vermeende rivaal te doden. Deze houding getuigt van een flagrant gebrek aan respect voor de psychische en fysiek integriteit van anderen en van een zwak normbesef. U heeft klaarblijkelijk niet overwogen om naar andere 'oplossingen' te zoeken om uw achterdocht en kwaadheid te kanaliseren. De gepleegde feiten hadden fataal kunnen aflopen. De maatschappij tolereert zulke zwaarwichtige feiten niet. Niemand heeft het recht anderen naar het leven te staan. Uit het strafdossier komt naar voor dat uit contacten met uw kinderen blijkt dat u zich ook ten opzichte van hen en van uw echtgenote gewelddadig gedroeg. Ondervraagd over de gebroken neus en oogkas van uw vrouw, verklaarde u dat uw vrouw 1,5 maand eerder, geen rechten heeft en dat u haar inderdaad heeft geslagen. U stelde dat het uw vrouw is en dat u alle rechten heeft op uw vrouw. Deze zienswijze toont aan dat u niet begrepen heeft dat gehuwde vrouwen, in deze maatschappij, niet de eigendom zijn van hun echtgenoot. Niemand 'heeft rechten' over zijn medemens. Uit het definitief deskundig verslag van gerechtsdeskundige Dr. R. Verhelst blijkt dat u op het ogenblik van de feiten niet leed aan een geestesstoornis die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast en u evenmin op het ogenblik van de deskundigonderzoek leed aan een geestesstoornis die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden heeft tenietgedaan of ernstig aangetast heeft.

Na de feiten uitte u uw spijt omdat u niet geslaagd was in uw voornemen uw slachtoffer te doden. U volhardde in uw overtuiging dat uw buitensporig brutaal gedrag verantwoord was. Schijnbaar zonder schroom verkondigde u bij de onderzoeksrechter uw teleurstelling omdat uw aanval mislukt was. Pas later, tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ten gronde, kwam u tot 'besef van uw straf (zie HB Antwerpen d.d. 15.02.2018, p 5) en betuigde u uw spijt voor de gepleegde feiten in een brief aan de burgerlijke partij. Uw spijtbetuigingen doen echter geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten.

Dat u zich nu bewust bent van de laakbaarheid van de gepleegde feiten is geen garantie dat u nu uw agressiviteit onder controle heeft. Bijgevolg valt het niet uit te sluiten dat u in de toekomst in gelijkaardige situaties op identieke wijze reageert. Uw gewelddadig gedrag is, volgens uw vrouw en kinderen een gekend gegeven. U eigent zich het recht toe om uw naasten hardhandig aan te pakken oa omdat ze behoren tot uw gezin. Deze houding geldt schijnbaar ook voor buitenstaanders. Wanneer u van oordeel bent dat u onrecht wordt aangedaan, lopen zij gevaar om te delen in de klappen. Uw gedrag getuigt van een tekort aan sociale vaardigheden en een vervaagd normbesef. Het plegen van dergelijke feiten en het zagezegde 'recht in eigen handen nemen' is onaanvaardbaar. U bent een gewelddadige man die er niet voor terugdeinst om aan te vallen om uiting te geven aan zijn gevoelens van boosheid en frustraties. De maatschappij kan geen risico's nemen en dient beschermt te worden tegen gevaarlijke individuen zoals u. Gelet op de bijzondere ernst, de aard van het gepleegde feit, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan u blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een actueel, werkelijke en ernstige bedreiging vormt

voor de openbare orde. Het gepleegde feit is zodanig ernstig dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen.

Op 11.06.2020 werd u via de griffie van de gevangenis van Hasselt op de hoogte gesteld dat er overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen op grond van redenen van openbare orde. U kreeg een vragenlijst toegestuurd met de uitleg over de procedure. U werd in overeenstemming met artikel 62§1, van de vreemdelingenwet in de gelegenheid gesteld om binnen 15 dagen de vragenlijst in te vullen en om eventuele bewijsstukken voor te leggen en uw mening te geven teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw verblijfsrecht aan te brengen.

Uit de vragenlijst hoorrecht die u op 12.06.2020 invulde, blijkt dat uw moedertaal Armeens is; blijkt dat u Engels, Frans, Nederlands en Russisch kan spreken, lezen en/of schrijven; dat u sinds oktober 2009 in België bent; dat uw Armeens paspoort bij de griffie van de gevangenis van Hasselt ligt en dat u wacht op een F+ kaart van de Belgische autoriteiten; dat u geen medische problemen heeft die u belemmeren te reizen of naar uw herkomstland terug te keren, dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was te 5...°; dat u niet gehuwd bent en geen duurzame relatie heeft in België noch in uw land van herkomst of een ander land dan België; dat u geen minderjarige kinderen, noch familie heeft in uw land van herkomst of een ander land dan België; dat uw moeder (...) en uw twee meerderjarige kinderen (... en N ...) in België wonen; dat u in België een opleiding volgde als chauffeur en als elektrotechniker; dat u gewerkt heeft als logistieke medewerker bij flexpoint; dat u in uw land van herkomst gewerkt heeft als mecanicien, taxichauffeur en in de sanitaire sector; dat u nooit veroordeeld of opgesloten bent geweest in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar Armenië omdat u er geen huis en geen familie heeft, omdat uw familieleden in België wonen, omdat u een week geleden een aanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten om een F+ kaart te bekomen, dat uw leven zich, al zoveel jaren, in België afspeelt en niet in Armenië en tenslotte omdat uw moeder en uw kinderen hier verblijven.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U kwam volgens uw verklaringen aan in België op 28.09.2009 samen met uw echtgenote M.G. (...) (geboren op (...).1966 te Ervan, A-kaart geldig van 17.02.2020 tot 03.02.2021) en uw twee kinderen M.S. (...) (geboren op (...).1991 te Erevan, F-kaart sinds 08.06.2016) en M.H. (...) (geboren op (...).1993 te Erevan, F-kaart sinds 23.09.2016).

Uw kinderen zijn meerderjarig. Uw dochter woont samen met haar partner en hun twee kinderen te Kortrijk. Zij bezoekt u van tijd tot tijd in de gevangenis. Uw zoon woont bij zijn moeder en zijn grootmoeder (uw moeder) te Zulte en heeft u sinds uw opsluiting op 19.11.2015 slechts eenmaal een bezoek gebracht. Hij heeft een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd op 17.02.2020.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yigit/Turkije (GK), § 93).

Hoewel u nog steeds officieel gehuwd bent met mevrouw M.G. (...) liggen er geen stukken voor waaruit zou blijken dat uw relatie met uw echtgenote voldoende hecht is om de bescherming van artikel 8 van het EVRM te rechtvaardigen. Uw echtgenote staat niet als toegestane bezoeker op de bezoekerslijst van de gevangenis en ze heeft u sinds u op 19.11.2015 in de gevangenis opgesloten werd dan ook nooit bezocht. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u op een andere manier contact met haar onderhoudt en u vermeldt haar niet in de vragenlijst hoorrecht die u invulde op 12.06.2020. Op de vraag

of u getrouwd bent in België of een duurzame relatie heeft in België, antwoordde u negatief. In de aanvraag 9bis die uw echtgenote indiende op 30.03.2018 stelt zij trouwens ook dat u geen contact meer hebt met haar, noch met jullie zoon. Onderhavige beslissing vormt aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM ten opzichte van uw echtgenote.

Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Uw kinderen leiden hun eigen leven en hebben reeds een eigen gezin. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij, naast de uiterst sporadische bezoeken in de gevangenis, op een ander manier met u contact onderhouden. In casu heeft u geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden, zoals vereist in de toepasselijke rechtspraak van het EHRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat uw moeder G.Z. (...) (geboren op 08.05.1937 te Armenië, van Belgische nationaliteit sinds 26.08.2013) hulpbehoevend is. Gezien u reeds sinds 19.11.2015 in de gevangenis zit en pas strafeinde bereikt op 15.11.2030, kon uw moeder geen beroep doen op uw hulp indien zij dat al gewenst zou hebben. Uw echtgenote bekwam een tijdelijk recht op verblijf om als mantelzorger voor uw moeder te zorgen en er zou een adoptieprocedure opgestart zijn door uw moeder om uw echtgenote te adopteren. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat uw moeder nooit fysiek op bezoek bij u kwam in de gevangenis, op 16.05.2020 sprak zij u voor het eerst via een video conferentie en sinds die datum hebben jullie meermaals contact gehad op die manier. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt hoe u voor die datum contact met uw moeder onderhield. Hoe dan ook heeft uw moeder, al dan niet omdat ze op u niet kon rekenen door uw detentie, uw echtgenote ingeschakeld als mantelzorger. Uw aanwezigheid is dan ook niet noodzakelijk om de zorg voor uw moeder te verzekeren. Bovendien werd er in de aanvraag 9bis van uw echtgenote op gewezen dat de zorgen die uw moeder nodig heeft enkel door een vrouw kunnen gegeven worden gezien de aard van die zorgen. Naast de geboden hulp van haar schoondochter, kan uw moeder eveneens aanspraak maken op professionele hulp in de vorm van thuisverpleging of residentiele zorg. Professionele hulp biedt uw moeder een alternatief voor de hulp van haar naasten. Er liggen geen stukken voor waaruit bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, tussen u en uw moeder blijken.

Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijke veroordeling worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het wordt niet ontkent dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. U verblijft sinds 2009 met uw gezin in België. Na meerdere regularisatieverzoeken en asielaanvragen werd uw verblijfssituatie gelegaliseerd op 18.06.2014 op basis van het recht op gezinshereniging met uw moeder G.Z. (...) die inmiddels de Belgische nationaliteit verworven had. Op 18.11.2015, amper anderhalf jaar nadat u eindelijk recht op verblijf bekomen had, belandde u in de gevangenis nadat u de man van wie u vermoedde dat hij een affaire had met uw echtgenote, met een mes had proberen doden.

Als gevolg van uw verblijf in België heeft u hier waarschijnlijk vriendschappen en een sociaal leven opgebouwd. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevraagd kan worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd is, terugkeert naar uw land van herkomst of een ander land. Uit niets blijkt dat de banden die u met België zou opgebouwd hebben van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Bovendien kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Armenië. U kwam pas op 51-jarige leeftijd aan in België. Bijgevolg kan er in alle

redelijkheid worden geacht dat u nog sociale, culturele en familiale banden met dit land heeft. Hoewel u stelt dat u geen huis en geen familie meer heeft in Armenië wordt u verondersteld in staat te zijn om u te handhaven in uw moederland waarvan u de taal spreekt. U kan met de steun van uw familie en vrienden in België uw leven opnieuw zelfstandig uitbouwen. De moderne communicatiemiddelen laten toe om in contact te blijven met uw familie en vrienden. Zij kunnen u eveneens, in uw thuisland dan wel elders, komen bezoeken.

Wat uw werkverleden in België betreft, blijkt uit uw administratief dossier dat uw tewerkstellingen niet van die aard zijn om thans te spreken van een economische binding met België. Het bezit een strafblad zal uw inschakeling op de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheden die u tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in Armenië of elders van pas kunnen komen.

Uw administratief dossier bevat geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw gezinsleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Gezien uw gewelddadig karakter bijna het leven van een man heeft gekost en de totale minachting voor andermans persoon die uit voorgaande voortvloeit is er geen andere keuze dan de samenleving te beschermen tegen gevaarlijke individuen zoals u.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de “*materiële motiveringsplicht juncto art. 8 EVRM*”, van de “*de materiële motiveringsplicht juncto art. 44bis, §1 en §4 vreemdelingenwet*”, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 45 § 1 vrw. stelt echter dat onverminderd paragraaf 4, kunnen de burgers van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 3, en hun familieleden door de minister of zijn gemachtigde van het grondgebied van het Rijk worden verwijderd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Art. 45 § 5 vrw stelt verder dat wanneer de minister of zijn gemachtigde of de Koning een burger van de Unie of een lid van zijn familie willen verwijderen of uitzetten krachtens de paragrafen 1 tot 4, houdt hij rekening met de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Art. 45/1 § 2 luidt als volgt:

"De redenen van openbare orde en nationale veiligheid bedoeld in de artikelen 43 en 45 moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de burger van de Unie of zijn familielid. Strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd."

Verzoeker vormt onder geen enkel beding actueel gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid betekent, om reden dat de door verwerende partij geschetste feitenconstellatie niet strookt met de objectieve vaststellingen van het voorliggend dossier.

De precieze omstandigheden van het misdrijf werden weliswaar beschreven, doch heeft verwerende partij nagelaten om thans te onderzoeken en informatie/stukken op te vragen inzake de actuele rehabilitatieproces van verzoeker.

Er is kortom geen enkele actuele element in het dossier aangehaald ten einde het standpunt te ondersteunen. Verwerende partij had op a priori inlichtingen en/of bescheiden zich doen toekomen om te verifiëren of verzoeker na quasi 5 jaar gevangenisstraf nog steeds een effectief gevaar vormt voor de openbare orde. Dit is daadwerkelijk niet gebeurd.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast " .

Als de gerechtelijke instanties de opschorting of het uitstel van de veroordeling hebben beslist, lijkt het dat verwerende partij geen werkelijke bedreiging zou mogen vaststellen.

Er wordt immers wettelijk gesteld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor dergelijke maatregelen kunnen zijn.

Het louter gegeven dat opzichtens verzoeker één of enkele strafrechtelijke veroordelingen werden uitgesproken in het ver verleden, betekent onder geen enkel beding dat verzoeker door een dergelijke handeling de onmiskenbare neiging vertoont om in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te creëren en uit geen enkele concrete indicatie kan worden afgeleid dat verzoeker zich van de Belgische autoriteiten zou pogen te onttrekken temeer daar hij voor zijn veroordeling legaal in het Rijk verbleef; effectief samenwoonde met zijn echtgenote en kinderen; tewerkgesteld was middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en alhier geïntegreerd is en een bejaarde moeder woonachtig heeft, die over de Belgische nationaliteit beschikt.

Verwerende partij dient niet enkel te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, doch dient zij het vonnissen / arresten en alle andere relevante stukken inzake de integratie/gezinsleven /jarenlang wettelijk verblijf van verzoeker/ gezinsleven met echtgenote en minderjarige kinderen/actuele toestand op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin enkele strafrechtelijke veroordelingen of een proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceren.

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip "gevaar voor de openbare orde" vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het

betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Er dient immers rekening te worden gehouden met de anciënniteit van de veroordelingen, de mindere ernst of de eventueel verschoonbaar aard van de gepleegde inbreuk - naargelang - de omstandigheden - inhouden dat deze veroordelingen niet constitutief zijn om te constateren dat verzoeker geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Zie ook in analogie arrest van 24/11/2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder Rol^o: 195.538:

"Onder verwijzing naar verschillende arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie brengt de Raad in de eerste plaats in herinnering dat bij het nemen van een beslissing die gestoeld is op een bedreiging voor de openbare orde, uit de motieven, of minstens uit het administratief dossier, dient te blijken op welke wijze het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Een openbare orde-argument mag immers niet berusten op loutere gissingen of op algemene overpeinzingen. Het bestaan van een dergelijke bedreiging werd in onderhavig geval evenwel niet aangetoond."

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar".

Aangezien zelfs een "goed voorziene" veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori als zijn "duurzame lokale verankering" groot is, wat in casu onstuitbaar het geval is.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

"artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds"

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinsleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie.

Aan de hand van de diverse bijgebrachte stukken en het AD van verzoeker blijkt onstuitbaar dat verzoeker steeds legaal samen met zijn partner, moeder en kinderen in België heeft gewoond.

Het kan ter zake niet ernstig betwist worden dat verzoeker steeds één gezin heeft gevormd met zijn gezin. Dat hij thans in de gevangenis vertoeft, doet hier geen afbreuk aan. Dit element wordt weggemoffeld onder zijn veroordeling.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet .

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoeker verblijft - zoals hier voren vermeld - al reeds een geruime tijd in België, waarover meer in zijn AD.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in zijn land van herkomst.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w. er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen :

- de aard en de ernst van het door betrokken gepleegde misdrijf,

- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt.

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven edm.

Ten overvloed van feit en recht blijkt dat verzoeker zijn verblijfsrecht niet kan en niet mag worden ingetrokken.

De relatie tussen verzoeker met zijn gezin valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM, temeer daar hij twee minderjarige kinderen heeft en hij een bijzondere afhankelijkheid heeft gecreëerd met zijn gezin.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de moeder en de kinderen van verzoeker te verwachten om naar Armenië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België.

Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf de toepassing van art. 8, tweede lid EVRM doorstaat gelet op wat supra werd beschreven.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische kinderen en Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginnselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;"

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De materiële motiveringsplicht juncto artikel 8 EVRM;*
- De materiële motiveringsplicht juncto artikel 44bis, §1 en §4 van de Vreemdelingenwet;*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1992;*
- De zorgvuldigheidsplicht.*

Verweerder laat nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste dat het verblijf van verzoekende partij in toepassing van art. 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet diende te worden beëindigd.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 44bis § 1 van de Vreemdelingenwet: "§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.."

In casu werd verzoekende partij op 15.02.2018 door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar vanwege poging tot moord.

De bestreden beslissing bevat hieromtrent de volgende motieven:

"De feiten die u gepleegd heeft zijn bijzonder ernstig. Uit de omstandigheden die tot uw veroordeling hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Omdat u dacht dat uw vrouw een buitenechtelijke relatie had met de man van de uitbaatster van het café waar uw echtgenote als poetsvrouw werkte, heeft u gepoogd de man te vermoorden met een mes. U stak de autoband van het slachtoffer stuk zodat hij deze moest vervangen. Bij deze handeling viel u hem langs achter aan waarbij u hem een messteek in de buik gaf. Er volgde een worsteling en het slachtoffer kreeg nog verschillende messteken in beide schouders en twee in het dijbeen. Hij riep een voorbijganger om hulp maar hij kon u tenslotte niet tegenhouden. Door de schermutselingen verloor u uw vermomming nl een muts en een bril waardoor het slachtoffer u herkende. U heeft weloverwogen de beslissing genomen om het slachtoffer te doden. Daartoe plande u een situatie waarbij uw toekomstig slachtoffer niet kon ontkomen (door het vervangen van de band) zodat u gewapend met een mes kon toeslaan. U gebruikte een dodelijk wapen nl een groot keukenmes, toen u doelgericht uithaalde naar de buikstreek, een vitale lichaamszone, van het slachtoffer. De kracht en het aantal toegebrachte steekwonden laten geen twijfel bestaan over uw bedoelingen om te doden. U slaagde niet in uw opzet om redenen onafhankelijk van uw wil, met name de confrontatie met de postuur van uw slachtoffer, een stevig gebouwde militair, de aanwezigheid van een getuige die trachtte tussenbeide te komen waardoor u en uw actie gestoord werd alsook omdat een andere getuige de hulpdiensten en politie verwittigde en deze tijdig ter plaatse kwamen om het slachtoffer hulp te bieden. Het slachtoffer werd levensbedreigend gewond op de spoedgevallendienst opgenomen. Dezelfde dag gaf u zichzelf aan bij de politiediensten te Kortrijk. Een dag later, bij de onderzoeksrechter, verklaarde u: "ik vind het spijtig dat hij niet dood is. Ik zal het dadelijk verder afmaken. Ik had de bedoeling hem te doden. Ik herhaal dat ik deze bedoeling had. Hij heeft mij al geestelijk vermoord, samen met mijn vrouw. Hij had een relatie met mijn vrouw. Ik vraag dat onderzoek zou gebeuren, naar het GSM verkeer tussen JJ en mijn vrouw ...".

Gedreven door het (waan)idee dat uw vrouw u bedroog, heeft u het plan opgevat om uw vermeende rivaal te doden. Deze houding getuigt van een flagrant gebrek aan respect voor de psychische en fysiek integriteit van anderen en van een zwak normbesef. U heeft klaarblijkelijk niet overwogen om naar andere 'oplossingen' te zoeken om uw achterdocht en kwaadheid te kanaliseren. De gepleegde feiten hadden fataal kunnen aflopen. De maatschappij tolereert zulke zwaarwichtige feiten niet. Niemand heeft het recht anderen naar het leven te staan. Uit het strafdossier komt naar voor dat uit contacten met uw kinderen blijkt dat u zich ook ten opzichte van hen en van uw echtgenote gewelddadig gedroeg. Ondervraagd over de gebroken neus en oogkas van uw vrouw, verklaarde u dat uw vrouw 1,5 maand eerder, geen rechten heeft en dat u haar inderdaad heeft geslagen. U stelde dat het uw vrouw is en dat u alle rechten heeft op uw vrouw. Deze zienswijze toont aan dat u niet begrepen heeft dat gehuwde vrouwen, in deze maatschappij, niet de eigendom zijn van hun echtgenoot. Niemand 'heeft rechten' over zijn medemens. Uit het definitief deskundig verslag van gerechtsdeskundige Dr. R. Verhelst blijkt dat u op het ogenblik van de feiten niet leed aan een geestesstoornis die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast en u evenmin op het ogenblik van de deskundigonderzoek leed aan een geestesstoornis die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden heeft tenietgedaan of ernstig aangetast heeft.

Na de feiten uitte u uw spijt omdat u niet geslaagd was in uw voornemen uw slachtoffer te doden. U volhardde in uw overtuiging dat uw buitensporig brutaal gedrag verantwoord was. Schijnbaar zonder schroom verkondigde u bij de onderzoeksrechter uw teleurstelling omdat uw aanval mislukt was. Pas later, tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ten gronde, kwam u tot 'besef van uw straf' (zie HB Antwerpen d.d. 15 02 2018, p 5) en betuigde u uw spijt voor de gepleegde feiten in een brief aan de burgerlijke partij. Uw spijtbetuigingen doen echter geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten. Dat u zich nu bewust bent van de laakbaarheid van de gepleegde feiten is geen garantie dat u nu uw agressiviteit onder controle heeft. Bijgevolg valt het niet uit te sluiten dat u in de toekomst in gelijkaardige situaties op identieke wijze reageert. Uw gewelddadig gedrag is, volgens uw vrouw en kinderen een gekend gegeven. U eigent zich het recht toe om uw naasten hardhandig aan te pakken oa omdat ze behoren tot uw gezin. Deze houding geldt schijnbaar ook voor buitenstaanders.

Wanneer u van oordeel bent dat u onrecht wordt aangedaan, lopen zij gevaar om te delen in de klappen. Uw gedrag getuigt van een tekort aan sociale vaardigheden en een vervaagd normbesef. Het plegen van dergelijke feiten en het zogezegde 'recht in eigen handen nemen' is onaanvaardbaar. U bent een gewelddadige man die er niet voor terugdeinst om aan te vallen om uiting te geven aan zijn gevoelens van boosheid en frustraties. De maatschappij kan geen risico's nemen en dient beschermt te worden tegen gevaarlijke individuen zoals u. Gelet op de bijzondere ernst, de aard van het gepleegde feit, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan u blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een actueel, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het gepleegde feit is zodanig ernstig dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen."

Verzoekende partij kan gewoonweg niet ernstig ontkennen dat haar gedrag wel degelijk een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerder wijst er in dit kader op dat verzoekende partij zeer recent, nl. op 15.02.2018, door het Hof van Beroep te Gent werd veroordeeld voor bijzonder ernstige feiten.

Verzoekende partij werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 jaar daar zij zich schuldig heeft gemaakt aan een poging tot moord.

Verzoekende partij betwist niet dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan bijzonder ernstige feiten.

Verzoekende partij heeft trachten de beweerdelijke minnaar van zijn vrouw trachten te vermoorden met een mes. Verzoekende partij heeft doelgericht met een groot keukenmes naar de buikstreek van het slachtoffer uitgehaald, waarna het slachtoffer levensbedreigend gewond op de spoedgevallendienst werd opgenomen;

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat gelet op de bijzondere ernst, de aard van het gepleegde feit, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven, er mag worden aangenomen dat verzoeker, door zijn persoonlijk gedrag, een actueel, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het duidt van een enorm gebrek aan normbesef dat verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt dat verzoeker onder geen enkel beding een actueel gevaar voor de openbare of nationale veiligheid zou vormen en dit om reden dat de door verwerende partij geschetste feitenconstellatie niet strookt met de objectieve vaststellingen van het dossier.

Deze loutere bewering volstaat niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Minister is dan ook terecht tot het besluit gekomen dat de beëindiging van het verblijfsrecht, gelet op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij, noodzakelijk is voor de bescherming van de maatschappij.

Ook de voorgehouden schending van art.8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Het is dan ook louter ten overvloede dat verweerder in wat hierna volgt nog zal ingaan op de door verzoekende partij ontwikkelde grieven.

Verweerder laat gelden dat artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verweerder laat gelden dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

In de bestreden beslissing werd zulks door de gemachtigde van Minister ook uitdrukkelijk toegelicht.

Zie dienaangaande:

"Hoe dan ook , uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen , zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk veroordeling worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde."

In de bestreden beslissing werd overigens ook op gedegen wijze toegelicht om welke reden geen schending van artikel 8 EVRM kan weerhouden worden.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om te besluiten tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden wanneer dergelijke weigeringsbeslissing een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Terwijl in casu in de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt overwogen dat de bestreden beslissing een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten. Er kan geen redelijke betwisting bestaan nopens het feit dat de bestreden beslissing werd genomen ter vrijwaring van de openbare orde, gelet op het feit dat verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde waardoor de samenleving het recht, en zelfs de plicht heeft, om zich te beschermen tegen verzoekende partij.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen, alsook door strafbare feiten te voorkomen.

Verzoekende partij is kennelijk van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot haar privéleven, doch zij haar kritiek kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing terecht besloten heeft dat het familiale en persoonlijke belang van verzoekende partij ondergeschikt moet worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Specifiek voor wat betreft de aanwezigheid van de echtgenoot van verzoeker, laat verweerder gelden dat de echtgenoot niet als toegestane bezoeker op de bezoekerslijst van de gevangenis staat en er worden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker en zijn partner contacten onderhouden. Bovendien heeft verzoeker zijn echtgenoot niet vermeld in de vragenlijst hoorrecht.

Specifiek voor wat betreft de aanwezigheid van de meerderjarige dochter, laat verweerder gelden dat verzoeker nagelaten heeft om stukken voor te leggen die de afhankelijkheid tussen verzoeker en de meerderjarige dochter- naast de gewone affectieve banden- aantonen. Er werden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond.

De gemachtigde van de Minister heeft overigens terecht gemotiveerd dat de familieleden van verzoeker steeds contact kunnen onderhouden middels (korte) bezoeken, zij België vrijelijk kunnen in- en uitreizen, en contacten kunnen onderhouden middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen de gezinsleden van verzoeker hem vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij de herintegratie in het land waar verzoeker zich zal vestigen.

De gemachtigde van de Minister heeft overigens ook terecht gemotiveerd dat uit het administratief dossier geen onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voorzetting van het gezinsleven in het land van herkomst of elders verhinderen, noch dat hieruit blijkt dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen worden verdergezet.

Verzoekende partij beperkt zich uitsluitend tot vage en algemene beschouwingen dewelke uiteraard niet volstaan om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Zij toont dan ook niet aan dat het op die manier niet mogelijk zou zijn om de gezinsband te behouden.

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van verzoekende partij diende te worden beëindigd.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt het volgende:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(...)

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid

op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet luidt vervolgens:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

(...)”

De verzoekende partij betwist dat zij door haar gedrag beschouwd kan worden als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Zij kan hierin evenwel niet worden bijgetreden. Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij dat:

“Op 15.02.2018 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan gepoogd te hebben, opzettelijk met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te doden. Feiten gepleegd op 18.11.2015.

(...)

De feiten die u gepleegd heeft zijn bijzonder ernstig. Uit de omstandigheden die tot uw veroordeling hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Omdat u dacht dat uw vrouw een buitenechtelijke relatie had met de man van de uitbaatster van het café waar uw echtgenote als poetsvrouw werkte, heeft u gepoogd de man te vermoorden met een mes. U stak de autoband van het slachtoffer stuk zodat hij deze moest vervangen. Bij deze handeling viel u hem langs achter aan waarbij u hem een messteek in de buik gaf. Er volgde een worsteling en het slachtoffer kreeg nog verschillende messteken in beide schouders en twee in het dijbeen. Hij riep een voorbijganger om hulp maar hij kon u tenslotte niet tegenhouden. Door de schermutselingen verloor u uw vermomming nl een muts en een bril waardoor het slachtoffer u herkende. U heeft weloverwogen de beslissing genomen om het slachtoffer te doden. Daartoe plande u een situatie waarbij uw toekomstig slachtoffer niet kon ontkomen (door het vervangen van de band) zodat u gewapend met een mes kon toeslaan. U gebruikte een dodelijk wapen nl een groot keukenmes, toen u doelgericht uithaalde naar de buikstreek, een vitale lichaamszone, van het slachtoffer. De kracht en het aantal toegebrachte steekwonden laten geen twijfel bestaan over uw bedoelingen om te doden. U slaagde niet in uw opzet om redenen onafhankelijk van uw wil, met name de confrontatie met de postuur van uw slachtoffer, een stevig gebouwde militair, de aanwezigheid van een getuige die trachtte tussenbeide te komen waardoor u in uw actie gestoord werd alsook omdat een andere getuige de hulpdiensten en politie verwittigde en deze tijdig ter plaatse kwamen om het slachtoffer hulp te bieden. Het slachtoffer werd levensbedreigend gewond op de spoedgevallendienst opgenomen.

Dezelfde dag gaf u zichzelf aan bij de politiediensten te Kortrijk. Een dag later, bij de onderzoeksrechter, verklaarde u : “Ik vind het spijtig dat hij niet dood is. Ik zal het dadelijk verder afmaken. Ik had de bedoeling hem te doden. Ik herhaal dat ik deze bedoeling had. Hij heeft mij al geestelijk vermoord, samen met mijn vrouw. Hij had een relatie met mijn vrouw. Ik vraag dat onderzoek zou gebeuren, naar het GSM verkeer tussen JJ en mijn vrouw ...”

Gedreven door het (waan)idee dat uw vrouw u bedroog, heeft u het plan opgevat om uw vermeende rivaal te doden. Deze houding getuigt van een flagrant gebrek aan respect voor de psychische en fysiek integriteit van anderen en van een zwak normbesef. U heeft klaarblijkelijk niet overwogen om naar andere 'oplossingen' te zoeken om uw achterdocht en kwaadheid te kanaliseren. De gepleegde feiten hadden fataal kunnen aflopen. De maatschappij tolereert zulke zwaarwichtige feiten niet. Niemand heeft het recht anderen naar het leven te staan. Uit het strafdossier komt naar voor dat uit contacten met uw kinderen blijkt dat u zich ook ten opzichte van hen en van uw echtgenote gewelddadig gedroeg. Ondervraagd over de gebroken neus en oogkas van uw vrouw, verklaarde u dat uw vrouw 1,5 maand eerder, geen rechten heeft en dat u haar inderdaad heeft geslagen. U stelde dat het uw vrouw is en dat u alle rechten heeft op uw vrouw. Deze zienswijze toont aan dat u niet begrepen heeft dat gehuwde vrouwen, in deze maatschappij, niet de eigendom zijn van hun echtgenoot. Niemand 'heeft rechten' over zijn medemens. Uit het definitief deskundig verslag van gerechtsdeskundige Dr. R. Verhelst blijkt dat u op het ogenblik van de feiten niet leed aan een geestesstoornis die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast en u evenmin op het ogenblik van de deskundigonderzoek leed aan een geestesstoornis die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden heeft tenietgedaan of ernstig aangetast heeft.

Na de feiten uitte u uw spijt omdat u niet geslaagd was in uw voornemen uw slachtoffer te doden. U volhardde in uw overtuiging dat uw buitensporig brutaal gedrag verantwoord was. Schijnbaar zonder schroom verkondigde u bij de onderzoeksrechter uw teleurstelling omdat uw aanval mislukt was. Pas later, tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ten gronde, kwam u tot 'besef van uw straf (zie HB Antwerpen d.d. 15.02.2018, p 5) en betuigde u uw spijt voor de gepleegde feiten in een brief aan de burgerlijke partij. Uw spijbtetuigingen doen echter geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten.

Dat u zich nu bewust bent van de laakbaarheid van de gepleegde feiten is geen garantie dat u nu uw agressiviteit onder controle heeft. Bijgevolg valt het niet uit te sluiten dat u in de toekomst in gelijkaardige situaties op identieke wijze reageert. Uw gewelddadig gedrag is, volgens uw vrouw en kinderen een gekend gegeven. U eigent zich het recht toe om uw naasten hardhandig aan te pakken oa omdat ze behoren tot uw gezin. Deze houding geldt schijnbaar ook voor buitenstaanders. Wanneer u van oordeel bent dat u onrecht wordt aangedaan, lopen zij gevaar om te delen in de klappen. Uw gedrag getuigt van een tekort aan sociale vaardigheden en een vervaagd normbesef. Het plegen van dergelijke feiten en het zagezegde 'recht in eigen handen nemen' is onaanvaardbaar. U bent een gewelddadige man die er niet voor terugdeinst om aan te vallen om uiting te geven aan zijn gevoelens van boosheid en frustraties. De maatschappij kan geen risico's nemen en dient beschermt te worden tegen gevaarlijke individuen zoals u. Gelet op de bijzondere ernst, de aard van het gepleegde feit, de koelbloedigheid van het bijzonder ernstig gepleegde feit, de zeer zware gevangenisstraf en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan u blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een actueel, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het gepleegde feit is zodanig ernstig dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen.

Zoals duidelijk blijkt verwijst de verwerende partij ondermeer naar de gevaarlijke ingesteldheid van de verzoekende partij om de actuele en voldoende ernstige bedreiging in te schatten. Uit voorgaande blijkt duidelijk de gevaarlijke ingesteldheid van de verzoekende partij, die weloverwogen de beslissing nam om een persoon te doden – zij gaf zelfs aan dat het haar spijt dat zij niet in haar opzet slaagde -, waarbij deze houding getuigt van een flagrant gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van anderen en van een zwak normbesef, hetgeen door de maatschappij niet kan worden getolereerd. Nochtans volhardde de verzoekende partij in haar overtuiging dat haar buitensporig brutaal gedrag verantwoord was. De verzoekende partij nam ook een gewelddadige houding aan ten opzichte van haar partner en hun kind. De verwerende partij besluit uit het voorgaande dat niet uit te sluiten valt dat zij in de toekomst in gelijkaardige situaties identiek zal reageren, zodat de maatschappij geen risico's kan nemen en dient beschermt te worden tegen individuen zoals de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan voorts ook bezwaarlijk de bijzondere ernst van de gepleegde feiten ontkennen. Eenvoudige lezing van het arrest en van de bestreden beslissing leert ontegensprekelijk dat het gaat om bijzonder ernstige feiten waaruit de intentie om te doden is gebleken. Verzoekende partij heeft getracht iemand om het leven te brengen wat één van de zwaarste feiten is terug te vinden in het strafwetboek. Met voorbedachten rade heeft zij zinloos geweld gebruikt.

De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij door haar gedrag geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, kan de motieven van de bestreden beslissing geenszins ontkrachten.

Nogmaals wijst de Raad op de gevaarlijke ingesteldheid van verzoekende partij die naar aanleiding van de gepleegde feiten naar voren is gekomen, waarnaar de verwerende partij ook verwijst, en waarbij niet uitgesloten kan worden dat de verzoekende partij zich opnieuw zal laten leiden door haar agressieve impulsen wanneer zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de geschetste feitenconstellatie niet strookt met de objectieve vaststellingen van het dossier, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins concreet maakt dat de feiten genoemd in de bestreden beslissing niet overeenstemmen met deze die hebben geleid tot de veroordeling tot een gevangenisstraf van 15 jaar omwille van poging tot moord op 15 februari 2018 door het Hof van Beroep van Antwerpen, feiten gepleegd op 18 november 2015. De verzoekende partij stelt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen informatie werd opgevraagd over haar actuele rehabilitatieprocedure, maar verduidelijkt niet welke informatie zij dan wel zou hebben aangebracht – zij beperkt zich in het verzoekschrift tot een loutere bewering -, terwijl zij niet ontkent op 12 juni 2020, dus voor het nemen van de bestreden beslissing, een vragenlijst hoorrecht te hebben ingevuld in het kader van een onderzoek naar het eventueel beëindigen van haar verblijfsrecht om redenen van openbare orde. Zij voert niet aan, laat staan toont aan, dat zij niet in de gelegenheid was informatie omtrent haar rehabilitatieproces aan te brengen, terwijl van haar kan worden verwacht dat zij het belang ervan kon inschatten gelet op het onderzoek in het kader van het beëindigen van haar verblijfsrecht.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op niet-recente feiten, wijst de Raad erop dat het juridisch proces inzake deze feiten uit 2015 zijn beslag heeft gekend met het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen gewezen op 15 februari 2018. In navolging hiervan heeft de verwerende partij de verblijfssituatie van verzoekende partij onderzocht en haar de mogelijkheid gegeven haar standpunt kenbaar te maken waaraan verzoekende partij op 12 juni 2020 – daags nadat zij op de hoogte werd gesteld van het feit dat overwogen werd om haar verblijfsrecht te beëindigen om redenen van openbare orde - gevolg heeft gegeven. Op 5 augustus 2020 heeft de verwerende partij de thans bestreden beslissing getroffen. Tussen de definitieve veroordeling van de verzoekende partij en het tijdstip van het treffen van de bestreden beslissing ligt ongeveer 2,5 jaar. De verzoekende partij toont niet aan waarom dit problematisch of onredelijk zou zijn. De Raad ziet ook niet in wat de meerwaarde is om te verwijzen naar het feit dat de feiten zich op 18 november 2015 hebben afgespeeld nu zij al op 19 november 2015 van haar vrijheid beroofd werd en sinds die datum opgesloten zit in afwachting van haar proces, hetgeen zijn beslag heeft gekend op 15 februari 2018. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing getroffen wordt na die datum. De verzoekende partij kan voorts ook bezwaarlijk stellen dat – omdat de feiten zich vijf jaar geleden hebben afgespeeld – de verwerende partij zich hierop niet meer zou mogen enten om na te gaan of zij door haar gedrag geacht kan worden een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de Belgische samenleving te zijn.

In zoverre de verzoekende partij de verwerende partij verwijt zich alleen maar te steunen op één veroordeling, is zij gelet op het voorgaande evenmin ernstig. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij niet enkel verwezen naar de door de verzoekende partij opgelopen veroordeling maar heeft zij ook verder omstandig gemotiveerd waarom uit de door de verzoekende partij gepleegde feiten blijkt dat zij door haar gedrag beschouwd kan worden als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving en waarom haar privébelangen niet opwegen tegen het algemeen belang (zie ook verder), zijnde het vrijwaren van de openbare orde. Uit wat vooraf gaat blijkt derhalve dat verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te beweren, wel degelijk een kenbare beoordeling heeft gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoekende partij.

Het feit dat zij thans opgesloten is maakt enkel dat zij voorlopig – sinds haar opsluiting op 19 november 2015 - verhinderd is of het haar minstens moeilijker wordt gemaakt om nieuwe strafbare feiten te plegen maar dit maakt niet dat de verwerende partij thans geen beoordeling kan doorvoeren over het reëel risico op herhaling van strafbare feiten om in het kader van het verblijfscontentieux een beslissing te nemen. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist immers in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het gegeven dat verzoekende partij tijdelijk verhinderd is strafbare feiten te

plegen door haar vrijheidsstraf, doet hieraan geen afbreuk. Het staat de verwerende partij derhalve vrij om op onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze een einde te stellen aan het verblijf van verzoekende partij wanneer zij in het kader van het verblijfsrechtelijke contentieux oordeelt dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen. De actualiteit van de bedreiging is bijgevolg wel degelijk afdoende gemotiveerd door zowel te verwijzen naar de recente veroordeling van 15 februari 2018, voor feiten gepleegd op 18 november 2015 als naar de nood aan de preventie van nieuwe strafbare feiten. De verwerende partij heeft daarbij wel degelijk een individueel onderzoek van de zaak gedaan, waarbij met het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij werd rekening gehouden. De verzoekende partij gaat ook volledig voorbij aan de relevantie van de uitzonderlijke ernst van de door haar gepleegde feiten voor het belang van de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde. Zoals blijkt uit het arrest Bouchereau van het Hof van Justitie vormen strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf weliswaar geen reden of motivering voor de beëindiging van een verblijfsrecht maar betekent dit niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het HvJ bevestigt daarin in punt 29 dat in uitzonderlijke situaties van bijzonder ernstige criminele feiten uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, op zich reeds het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen. De verwerende partij heeft over de actualiteit van de bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving afdoende en op redelijke wijze gemotiveerd. Waar verzoekster nog verwijst naar arresten van de Raad, blijkt niet dat de feiten die aan de grondslag liggen van die arresten vergelijkbaar zijn met de voorliggende zaak, daargelaten het feit dat rechtspraak van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedenterwerking kent.

Verder meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, meer bepaald is zij van oordeel dat bij het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht geen redelijke afweging werd gemaakt tussen haar persoonlijke belangen ten opzichte van het algemeen belang. Zij verwijst naar haar in België verblijvende kinderen, partner en moeder.

Daargelaten de bemerking dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vormt en aldus niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij van deze personen wordt gescheiden, wijst de Raad op het volgende:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

De verzoekende partij beroept zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en

gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in het Rijk een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft opgebouwd – dit wordt door de verwerende partij overigens niet ontkend. Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Met betrekking tot het gezinsleven wijst de Raad er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de elementen die het privé- en gezinsleven betreffen het volgende gemotiveerd:

“Uit de vragenlijst hoorrecht die u op 12.06.2020 invulde, blijkt dat uw moedertaal Armeens is; blijkt dat u Engels, Frans, Nederlands en Russisch kan spreken, lezen en/of schrijven; dat u sinds oktober 2009 in België bent; dat uw Armeens paspoort bij de griffie van de gevangenis van Hasselt ligt en dat u wacht op een F+ kaart van de Belgische autoriteiten; dat u geen medische problemen heeft die u belemmeren te reizen of naar uw herkomstland terug te keren, dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was te Kollebloem 7 te Heusden Zolder; dat u niet gehuwd bent en geen duurzame relatie heeft in België noch in uw land van herkomst of een ander land dan België; dat u geen minderjarige kinderen, noch familie heeft in uw land van herkomst of een ander land dan België; dat uw moeder (Kazaryan Zina) en uw twee meerderjarige kinderen (Manukyan Sarkis en Manukyan Hripsime) in België wonen; dat u in België een opleiding volgde als chauffeur en als elektrotechniker; dat u gewerkt heeft als logistieke medewerker bij flexpoint; dat u in uw land van herkomst gewerkt heeft als mecanicien, taxichauffeur en in de sanitaire sector; dat u nooit veroordeeld of opgesloten bent geweest in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar Armenië omdat u er geen huis en geen familie heeft, omdat uw familieleden in België wonen, omdat u een week geleden een aanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten om een F+ kaart te bekomen, dat uw leven zich, al zoveel jaren, in België afspeelt en niet in Armenië en tenslotte omdat uw moeder en uw kinderen hier verblijven.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U kwam volgens uw verklaringen aan in België op 28.09.2009 samen met uw echtgenote M.G. (...) (geboren op (...).1966 te Ervan, A-kaart geldig van 17.02.2020 tot 03.02.2021) en uw twee kinderen M.S. (...) (geboren op (...).1991 te Erevan, F-kaart sinds 08.06.2016) en M.H. (...) (geboren op (...).1993 te Erevan, F-kaart sinds 23.09.2016).

Uw kinderen zijn meerderjarig. Uw dochter woont samen met haar partner en hun twee kinderen te Kortrijk. Zij bezoekt u van tijd tot tijd in de gevangenis. Uw zoon woont bij zijn moeder en zijn grootmoeder (uw moeder) te Zulte en heeft u sinds uw opsluiting op 19.11.2015 slechts eenmaal een bezoek gebracht. Hij heeft een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd op 17.02.2020.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Hoewel u nog steeds officieel gehuwd bent met mevrouw M.G. (...) liggen er geen stukken voor waaruit zou blijken dat uw relatie met uw echtgenote voldoende hecht is om de bescherming van artikel 8 van het EVRM te rechtvaardigen. Uw echtgenote staat niet als toegestane bezoeker op de bezoekerslijst van de gevangenis en ze heeft u sinds u op 19.11.2015 in de gevangenis opgesloten werd dan ook nooit bezocht. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u op een andere manier contact met haar onderhoudt en u vermeldt haar niet in de vragenlijst hoorrecht die u invulde op 12.06.2020. Op de vraag of u getrouwd bent in België of een duurzame relatie heeft in België, antwoordde u negatief. In de aanvraag 9bis die uw echtgenote indiende op 30.03.2018 stelt zij trouwens ook dat u geen contact meer hebt met haar, noch met jullie zoon. Onderhavige beslissing vormt aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM ten opzichte van uw echtgenote.

Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Uw kinderen leiden hun eigen leven en hebben reeds een eigen gezin. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij, naast de uiterst sporadische bezoeken in de gevangenis, op een ander manier met u contact onderhouden. In casu heeft u geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden, zoals vereist in de toepasselijke rechtspraak van het EHRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat uw moeder G.Z. (...) (geboren op 08.05.1937 te Armenië, van Belgische nationaliteit sinds 26.08.2013) hulpbehoevend is. Gezien u reeds sinds 19.11.2015 in de gevangenis zit en pas strafeinde bereikt op 15.11.2030, kon uw moeder geen beroep doen op uw hulp indien zij dat al gewenst zou hebben. Uw echtgenote bekwam een tijdelijk recht op verblijf om als mantelzorger voor uw moeder te zorgen en er zou een adoptieprocedure opgestart zijn door uw moeder om uw echtgenote te adopteren. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat uw moeder nooit fysiek op bezoek bij u kwam in de gevangenis, op 16.05.2020 sprak zij u voor het eerst via een video conferentie en sinds die datum hebben jullie meermaals contact gehad op die manier. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt hoe u voor die datum contact met uw moeder onderhield. Hoe dan ook heeft uw moeder, al dan niet omdat ze op u niet kon rekenen door uw detentie, uw echtgenote ingeschakeld als mantelzorger. Uw aanwezigheid is dan ook niet noodzakelijk om de zorg voor uw moeder te verzekeren. Bovendien werd er in de aanvraag 9bis van uw echtgenote op gewezen dat de zorgen die uw moeder nodig heeft enkel door een vrouw kunnen gegeven worden gezien de aard van die zorgen. Naast de geboden hulp van haar schoondochter, kan uw moeder eveneens aanspraak maken op professionele hulp in de vorm van thuisverpleging of residentiele zorg. Professionele hulp biedt uw moeder een alternatief voor de hulp van haar naasten. Er liggen geen stukken voor waaruit bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, tussen u en uw moeder blijken.

Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijke veroordeling worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het wordt niet ontkent dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. U verblijft sinds 2009 met uw gezin in België. Na meerdere regularisatieverzoeken en asielaanvragen werd uw verblijfssituatie gelegaliseerd op 18.06.2014 op basis van het recht op gezinshereniging met uw moeder G.Z. (...) die inmiddels de Belgische nationaliteit verworven had. Op 18.11.2015, amper anderhalf jaar nadat u eindelijk recht op verblijf bekomen had, belandde u in de gevangenis nadat u de man van wie u vermoedde dat hij een affaire had met uw echtgenote, met een mes had proberen doden.

Als gevolg van uw verblijf in België heeft u hier waarschijnlijk vriendschappen en een sociaal leven opgebouwd. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevraagd kan worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd is, terugkeert naar uw land van herkomst of een ander land. Uit niets blijkt dat de banden die u met België zou opgebouwd hebben van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Bovendien kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Armenië. U kwam pas op 51-jarige leeftijd aan in België. Bijgevolg kan er in alle redelijkheid worden geacht dat u nog sociale, culturele en familiale banden met dit land heeft. Hoewel u stelt dat u geen huis en geen familie meer heeft in Armenië wordt u verondersteld in staat te zijn om u te handhaven in uw moederland waarvan u de taal spreekt. U kan met de steun van uw familie en vrienden in België uw leven opnieuw zelfstandig uitbouwen. De moderne communicatiemiddelen laten toe om in contact te blijven met uw familie en vrienden. Zij kunnen u eveneens, in uw thuisland dan wel elders, komen bezoeken.

Wat uw werkverleden in België betreft, blijkt uit uw administratief dossier dat uw tewerkstellingen niet van die aard zijn om thans te spreken van een economische binding met België. Het bezit een strafblad zal uw inschakeling op de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheden die u tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in Armenië of elders van pas kunnen komen.

Uw administratief dossier bevat geen elementen met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw gezinsleden die een verwijdering onmogelijk zouden maken."

De verzoekende partij toont niet aan dat er tussen haar en haar partner een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat. Zo gaf zij zelf in de vragenlijst hoorrecht aan dat zij niet gehuwd is en geen duurzame relatie in België heeft. Ook in de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat er ondanks het feit dat beiden nog officieel gehuwd zijn er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat hun band voldoende hecht is om de bescherming in de zin van artikel 8 van het ERM te rechtvaardigen. De verwerende partij merkt hierbij op dat de partner niet op de bezoekerslijst in de gevangenis voorkomt en dat er geen contact meer is. De verzoekende partij legt geen enkel element voor om deze bevindingen te weerleggen.

Wat betreft de meerderjarige kinderen, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De verzoekende partij toont geen dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen haar en haar meerderjarige kinderen, nochtans werd zij gewezen op de noodzaak van het aantonen van een dergelijke afhankelijkheid in de bestreden beslissing.

Wat de band met haar moeder betreft, weerlegt de verzoekende partij geenszins de motivering uit de bestreden beslissing, waarin de verwerende partij vaststelde dat de moeder weliswaar hulpbehoevend is, maar hiervoor kan rekenen op haar schoondochter en professionele hulp en dat zij zich kon

beredderen zonder de hulp van de verzoekende partij, die al jarenlang in de gevangenis verblijft. Een band van bijzondere afhankelijkheid zoals hoger beschreven blijkt niet.

Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij, haar partner, meerderjarige kinderen en hulpbehoevende moeder wordt niet aangetoond.

Ten overvloede, zelfs als er sprake zou zijn van een gezinsleven, dan staat dit er in voorliggende zaak niet aan in de weg dat de verwerende partij het algemeen belang laat prevaleren op de bescherming van het gezinsleven (zie verder).

Zelfs als zou worden aangenomen dat er in voorliggende zaak sprake is van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat er sprake is van een beëindiging van het verblijfsrecht. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen, zoals de verzoekende partij correct aangeeft in haar verzoekschrift. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De bepalingen van de Vreemdelingenwet dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De inmenging in het gezin- en privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens preciseert dat de 'noodzaak' van de inmenging in het recht op het gezinsleven en privéleven impliceert dat de inmenging gebaseerd is op een dwingende maatschappelijke behoefte en een legitiem doel nastreeft. Dit betekent dat deze inmenging dient onderzocht te worden, niet enkel vanuit het standpunt van de immigratie en het verblijf, maar dat het beoogde legitieme doel eveneens dient getoetst te worden aan de ernst van de inbreuk op het respect van hun privéleven/ gezinsleven (in die zin: EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 28-29).

De Raad stelt vast dat het niet ter discussie staat dat de verwerende partij krachtens artikel 44*bis*, §1 van de Vreemdelingenwet, om redenen van openbare orde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht waarover een familielid van een burger van de Unie beschikt. De verzoekende partij is het niet eens met de belangenafweging die door de verwerende partij werd gemaakt, waarbij deze laatste de bescherming van het algemeen belang superieur achtte ten opzichte van de privébelangen van de verzoekende partij.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing door de verwerende partij waarbij deze laatste de bescherming van het algemeen belang superieur acht is niet van aard deze te weerleggen. De verzoekende partij voert geen elementen aan waarmee geen rekening zou zijn gehouden en geeft louter blijk van het hebben van een andere mening. De verzoekende partij is het oneens met de afweging, maar zij verduidelijkt geenszins aan de hand van concrete argumenten waarom deze afweging niet proportioneel is.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 44*bis*, §1 en §4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU